

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 242/24
23.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ане Поповић, председника већа, Александра Ивановића и Марине Кларић Живковић, чланова већа, у парници из радног односа **тужиоца-противтуженог АА из ...**, ..., чији је пуномоћник Зоран Лакићевић, адвокат из Београда, Ресавска бр. 28/3, против **туженог-противтужиоца “Политика новине и магазин” доо са седиштем у Београду**, Трг Републике бр. 1, чији су пуномоћници Споменка Билић, Марија Јањић, Марија Дабић, Јована Андрић и Сања Ерић, адвокати из Београда, Београдска бр. 25, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиоца-противтуженог и тужене-противтужиоца изјављених против пресуде Првог основног суда у Београду П1 3828/19 од 07.9.2023. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2024. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 3828/19 од 07.9.2023. године у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, шестом, осмом изреке, деветом и десетом изреке, као и у делу става седмог изреке којим је тужилац-противтужени обавезан да туженом-противтужиоцу исплати законску затезну камату на износ од 654.937,55 динара почев од 23.7.2019.године до исплате.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неосновани.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3828/19 од 07.9.2023. године ставом првим изреке, одбијен је предлог туженог-противтужиоца за прекид поступка, као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог па је обавезан тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом на име накнаде штете због изгубљене зараде, за период од 31.3.2010. године до 1.9.2014.

године исплати износ од 1.739.542,22 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да у име тужиоца-противтуженог на износе из става другог изреке пресуде (погрешно означеног као става првог изреке пресуде) обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да на име накнаде штете због неисплаћене отпремнине при одласку у пензију исплати износ од 275.797,41 динара са законском затезном каматом почев од 1.10.2014. године. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог у делу којим је тражио да суд обавезе туженог-противтужиоца да му исплати законску затезну камату на износ неисплаћене отпремнине за период од 1.9.2014. године до 30.9.2014.године, као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог којим је тражио да се обавезе тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом на име накнаде штете због неисплаћеног регреса за годишњи одмор у периоду од 31.3.2010. године до 29.7.2014. године исплати износ од 47.000,00 динара са законском затезном каматом и то на појединачне месечне износе почев од дана доспелости па до исплате, као неоснован, све ближе наведено као у садржају тог става. Ставом седмим изреке, усвојен је противтужбени захтев тужени-противтужиоца, па је обавезан тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 654.937,55 динара са законском затезном каматом почев од 23.7.2019. године до исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог-противтужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе тужиоца-противтуженог да му исплати законску затезну камату на износе из става седмог изреке (погрешно означеног као става шестог изреке) за период од 9.3.2010.године до 22.7.2019. године, као неоснован. Ставом деветим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 457.735,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате. Ставом десетим изреке, обавезан је тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 289.950,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење.

Против наведене пресуде жалбу су у благовременом року изјавиле обе парничне странке. Тужилац-противтужени побија је у ставу шестом изреке, у делу става седмог изреке-у односу на законску затезну камату и у ставу десетом изреке-одлука о трошковима парничног поступка, због погрешног и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права, а тужени-противтужилац је побија у ставу првом, другом, трећем, четвртном, осмом, деветом и десетом изреке-одлука о трошковима парничног поступка, због свих жалбених разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 ЗПП.

Тужилац је дао одговор на жалбу.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, и ожабеном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе тужиоца-противтуженог и туженог-противтужиоца неосноване.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у ожалбеном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује жалбом туженог.

Изведеним доказима у току првостепеног поступка утврђено је да је решењем туженог-противтужиоца од 5.3.2010. године констатовано је да је услед организационих промена код туженог-противтужиоца престала потреба за радом тужиоца-противтуженог на пословима ... као и да је одређено да ће се радноправни статус тужиоца решити исплатом законске отпремнине у износу од 645.938,00 динара. Решењем туженог-противтужиоца од 8.3.2010.године тужиоцу-противтуженом, распоређеном на пословима ..., за чијим радом је престала потреба отказан је уговор о раду код туженог-противтужиоца бр. 976/XV од 23.07.2008. године и констатовано је да је тужиоцу-противтуженом исплаћена отпремнина у висини од 654.938,00 динара у нето износу као и да му радни однос престаје даном достављања решења. Пресудом Првог основног суда у Београду П1 18830/10 од 13.9.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог, па су поништена као незаконита решења генералног директора и заменика генералног директора туженог-противтужиоца решење бр. 2515/XV од 5.3.2010.године којим је утврђено да је услед организационих промена престала потреба за радом тужиоца-противтуженог и решење бр. 9533/XV од 8.3.2010. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр.976/XV од 23.7.2008. године док је ставом другим изреке пресуде обавезан тужени-противтужилац да тужиоца-противтуженог врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 168/19 од 22.7.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 11830/10 од 13.9.2018. године у ставу првом, делу става другог којим је тужени-противтужилац обавезан да тужиоца-противтуженог врати на рад и у ставу трећем изреке, а жалба туженог-противтужиоца у том делу одбијена је као неоснована, док је ставом другим изреке укинута првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке и одбачена је тужба тужиоца-противтуженог у делу тужбеног захтева којим је тражио да се обавеже тужени-противтужилац да тужиоца-противтуженог распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Из одлуке Уставног суда бр. Уж 6902/22 од 31.5.2023.године утврђено је да је усвојена уставна жалба привредног друштва „Политика новине и магазин“ доо Београд, овде туженог-противтужиоца и утврђено је да је пресудом Врховног касационог суда Рев2 229/20 од 15.12.2021.године повређено право подносиоца уставне жалбе правично суђење из члана 31 став 1 Устава РС. Ставом другим изреке ове одлуке поништена је пресуда Врховног касационог суда Рев2 бр. 229/20 од 15.12.2021.године и одређено је да исти суд донесе нову одлуку о ревизији подносиоца уставне жалбе изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 168/19 од 22.7.2019.године, а ставом трећим изреке, одбачен је предлог подносиоца уставне жалбе за одлагање извршења пресуде из тачке 1. Даље је утврђено и да је привременим решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 15.10.2014. године тужиоцу-противтуженом утврђено је право на старосну пензију почев од 1.9.2014. године у месечном износу од 40.053,33 динара. Тужени-противтужилац је дана 8.3.2010.године исплатио тужиоцу-противтуженом на име отпремнине износ од 654.937,55 динара. Након што му је престао радни однос код

туженог-противтужиоца тужени-противтужилац је био у радном односу код ... и у ... Из исправке допунског налаза и мишљења судског вештака од 21.2.2023.године утврђено је да је тужиоцу-противтуженом на име разлике у заради умањене за порезе и доприносе између нето зараде коју би примио да је био запослен код туженог-противтужиоца и оне које је примио код других послодаваца у периоду од 1.4.2010. године до 1.9.2014. године припада износ од 1.739.542,22.

Првостепени суд је, најпре, одбио предлог туженог-противтужиоца за прекид поступка, заснован на наводима да је одлуком Уставног суда од 31.5.2023.године поништена пресуда Врховног касационог суда од 15.12.2021.године и враћена ревизија на одлучивање том суду, јер сагласно одредби члана 406 ЗПП ревизија не задржава извршење правноснажне пресуде против које је изјављена услед чега да нису испуњени услови из члана 223 ЗПП.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца-противтуженог за накнаду штете због изгубљене зараде основан. Овако, јер су правноснажно поништена као незаконита решења туженог-противтужиоца којим је утврђено да је услед организационих промена престала потреба за радом тужиоца-противтуженог и решење којим је тужиоцу-противтуженом отказан уговор о раду услед чега тужилац-противтужени има право на накнаду штете због неисплаћене зараде у периоду од 31.3.2010. до 1.09.2014. године када је стекао услов за старосну пензију. Доношењем поништених решења онемогућено је тужиоцу-противтуженом да оствари зараду коју би остваривао по редовном току ствари да поништена решења нису донета и да је тужилац-противтужени био у радном односу на неодређено време код туженог-противтужиоца, па је тужени-противтужилац дужан да му надокнади штету у висини изгубљене зараде утврђеној вештачењем према члану 134 и 185 ЗОО и члановима 164 и 191 Закона о раду. На досуђене износе тужиоцу-противтуженом досуђена је и законска затезна камата применом члана 277 и 324 став 1 ЗОО у и члана 2 Закона о затезној камати. Висину штете утврђена је на основу исправке допуне налаза и мишљења судског вештака од 21.2.2023. године. Како је усвојен тужбени захтев за накнаду штете, то је првостепени суд усвојио и захтев тужиоца-противтуженог за исплату неисплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање сходно одредби члана 2, 3 и 51 став 1 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Одлучујући о захтеву тужиоца-противтуженог за накнаду штете због неисплаћене отпремнине при одласку у пензију суд је, такође, нашао да је исти основан. Самим тим што су поништена решења на основу којих је тужиоцу-противтуженом престао радни однос створена је по становишту првостепеног суда, правна фикција да тужиоцу-противтуженом није престао радни однос на основу решења туженог-противтужиоца, односно да би тужилац-противтужени био у радном односу код туженог-противтужиоца све до стицања услова за пензију при чему би поред осталих признатих права из радног односа остварио и право на исплату отпремнине у складу са чланом 119 Закона о раду и чланом 52 Колективног уговора код туженог имајући у виду навршене године живота тужиоца-противтуженог и стаж осигурања. Тужиоцу-противтуженом није признато право на отпремнину због одласка у пензију због доношења решења о отказу уговора о раду чија незаконитост је утврђена правноснажно, па је суд нашао да је незаконитим поступањем туженог-противтужиоца, тужиоцу-противтуженом проузрокована штета у висини отпремнине утврђеној у складу

са налазом и мишљењем судског вештака. На досуђени износ штете на име неисплаћене отпремнине тужиоцу-противтуженом досуђена је законска затезна камата почев од 1.10.2014. године, ценећи да је тужени-противтужилац био дужан да му исплати ову накнаду у року од 30 дана. Уједно, одбијен је захтев тужиоца-противтуженог да се обавезе тужени-противтужилац да му исплати законску затезну камату на износ неисплаћене отпремнине од 1.9.2014. године до 30.9.2014. године. Одбијен је захтев тужиоца-противтуженог којим је тражио да му се накнади штета на име регреса за коришћење годишњег одмора за период трајања незаконитог отказа, јер се накнада штете због изгубљене зараде утврђује у висини изгубљене зараде у коју не улази накнада за регрес за коришћење годишњег одмора. Право на регрес условљено је коришћењем годишњег одмора, а како тужилац-противтужени у утуженом периоду, није фактички користио годишњи одмор, то му са становишта првостепеног суда, за тај период када није радио, не припада ни право на регрес за коришћење годишњег одмора а све сходно одредбе члана 191 Закона о раду.

Одлучујући о противтужбеном захтеву тужиоца-противтуженог за исплату на име стицања без основа отпремнине, првостепени суд је нашао да је исти основан. Овако, због тога што је током поступка утврђено да је тужени-противтужилац дана 8.3.2010. године исплатио тужиоцу-противтуженом на име отпремнине износ од 654.937,55 динара, а што тужилац-противтужени није спорио током поступка. Како се наведеном исплатом тужилац-противтужени неосновано обогатио на рачун туженог-противтужиоца то тужени-противтужилац основано потражује наведени износ у складу са одредбом члана 210 ЗОО. На досуђени износ неосновано стеченог досуђена је и законска затезна камата почев од 23.7.2019.године, као дана правноснажности пресуде којом су поништена решења туженог-противтужиоца о отказу уговора о раду. Одбијен је захтев туженог противтужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ неосновано стеченог почев од дана 9.3.2010.године, као дана поношења тужбе тужиоца-противтуженог за поништај решења о престанку радног односа, до 22.7.2019.године, као неоснован јер је даном правноснажности пресуде којом су поништена решења туженог-противтужиоца о отказу уговора о раду отпао и основ стицања отпремнине, па се од тада може узети да је тужилац-противтужени постао несавестан стицалац отпремнине.

Околност да је након правноснажности пресуде о поништају решења о отказу уговора о раду, Уставни суд поништио пресуду Врховног касационог суда од 15.12.2021.године и вратио ревизију на одлучивање том суду, не представља разлог за прекид поступка, у смислу члана 222 ЗПП. Стога је, супротно жалбеним наводима туженог-противтужиоца, потврђена ожалбена пресуда и у ставу првом изреке.

Према правилима из члана 191 став 1, 2 и 3 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/05, 32/13) ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, послодавац је, поред враћања запосленог на рад, дужан да запосленом исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту или уговору о раду и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање. Накнада штете се умањује за износ прихода које је запослени остварио по основу рада, по престанку радног односа.

Према новелираној одредби члана 191 став 1, 2, 3 и 4 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.75/2014, који је ступио на правну снагу дана 29.7.2014.године), ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио. Накнада штете се утврђује у висини зараде која у себи садржи припадајуће порезе и доприносе у складу са законом, у коју не улази накнада за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора, бонуси, награде и друга примања по основу доприноса пословном успеху послодавца. Накнада штете се исплаћује запосленом у висини изгубљене зараде, која је умањена за износ пореза и доприноса који се обрачунавају по основу зараде у складу са законом. Порез и допринос за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио обрачунава се и плаћа на утврђени месечни износ изгубљене зараде.

Странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и да предложе доказе којима се утврђују те чињенице. Суд ће да разматра и утврди само чињенице које су странке изнеле и да изведе само доказе које су странке предложиле, ако законом није другачије прописано (члан 7 став 1 и 2 ЗПП-а). Странка која оспорава постојање неког права сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано (члан 231 став 3 ЗПП-а).

У конкретном случају, тужилац-противтужени је због незаконитог престанка радног односа претрпео материјалну штету у висини изгубљене зараде за период од 31.3.2010. до 1.09.2014. године, у износима досуђеним ставом другим изреке ожалбене пресуде, па је првостепени суд правилно применио материјално право када је обавезао туженог-противтужиоца да тужиоцу-противтуженом исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде за утужени период. Висина накнаде штете утврђена је на основу исправке допунског налаза и мишљења вештака од 21.2.2023.године умањеној за приходе које је тужилац-противтужени остваривао код других послодаваца.

Иако је терет доказивања чињенице да је у утуженом периоду тужилац-противтужени остваривао приходе по основу рада на туженом, до закључења расправе пред првостепеним судом тужени-противтужилац на ове околности није имао даље доказне предлоге, па се с позивом на тврдњу да су у овој ствари изостали релевантни докази на околност износа прихода запосленог, не може с успехом побијати правилност ожалбене пресуде. Осим тога, тужени-противтужилац на исправљени налаз и мишљење вештака није имао примедби па су ови жалбени наводи и са тих разлога без утицаја на правилност ожалбене пресуде у овом делу.

Потврђена је и одлука у погледу споредног тражења, затезне камате на досуђене износе главног дуга, јер је донета правилном применом одредби члана 277 и члана 324 Закона о облигационим односима, у вези члана 2 Закона о затезној камати, као и одлука о доприносима за пензијско и инвалидско осигурање садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом правила из члана 2,3 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање запослених.

Запослени има право на отпремнину при одласку у пензију у складу са општим актом у смислу члана 119 Закона о раду. У конкретном случају, висина отпремине при одласку у пензију ближе је уређена одредбом члана 52 Правилника број 1707 „Политика новине и магазин“ од 30.12.2011.године.

Правилна је и одлука првостепеног суда садржана у ставу четвртог изреке ожалбене пресуде. У конкретном случају да није било незаконитог престанка радног односа тужиоца-протитвуженог, тужилац-противтужени би по редовном току ствари остварио право на отпремнину при одласку у пензију. Правноснажним поништајем решења туженог-противтужиоца којим је тужиоцу-противтуженом престао радни однос, створена је правна фикција да тужиоцу-противтуженом није престао радни однос, па је због тога, првостепени суд правилно одлучио када је усвојио тужбени захтев тужиоца-противтуженог и за исплату отпремине због одласка у пензију. Дејство правноснажног поништаја решења о отказу уговора о раду подразумева правну фикцију да радни однос није престајао у времену од дана престанка радног односа до дана враћања на раду. Следом наведеног и жалбени наводи туженог-противтужиоца у односу на одлуку садржану у ставу четвртог изреке оцењени су као неосновани.

Правилна је и одлука о законској затезној камати на досуђени износ накнаде штете по овом основу. Тужилац-противтуженом би радни однос престао дана 31.8.2014.године, у ком случају, би тужени противтужилац био у обавези да му исплати отпремину најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа у складу са чланом 186 Закона о раду те је тужиоцу-противтуженом правилно досуђена законска затезна камата почев од првог наредног дана по истеку овог рока, 1.10.2014.године.

Околност да се првостепени суд у образложењу првостепене пресуде позвао на одредбу члана 52 „Колективног уговора“, а не на одредбу члана 52 Правилника послодавца, није од утицаја на правилност одлуке у овом делу, јер је првостепени суд у образложењу пресуде и навео садржину члана 52 Правилника.

Тачан је жалбени навод туженог-противтужиоца да тужиоцу-противтуженом радни однос није престао због одласка у пензију, већ као технолошком вишку, али ови наводи су без утицаја, јер тужиоцу-противтуженом није досуђена отпремина, већ накнада штете због отпремине коју је онемогућен да оствари услед незаконитог акта послодавца.

Супротно жалбеним наводима тужиоца-противтуженог, потврђена је и одлука садржана у ставу шестом изреке којим је одбијен његов захтев за накнаду штете због неисплаћеног ререса за годишњи одмор са позивом на одредбу члана 191 став 2 Закона о раду којом је изричито прописано да у накнаду штете из става 1 тог члана, поред осталог, не улази ни право на регерес за коришћење годишњег одмора.

Одредбом члана 210 Закона о облигационим односима прописано је да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће - да накнади вредност постигнутих користи, Обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ

који се није остварио или који је касније отпао. Док је одредбом члана 214 истог Закона прописано да кад се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити плодови и платити затезна камата, и то, ако је стицалац несавестан, од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева.

Док је одредбом члана 158 став 1 Закона о раду, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду, у смислу члана 179 тачка 9 овог закона, запосленом исплати отпремнину у висини утврђеној општим актом или уговором о раду. Висина отпремнине из става 1 овог члана утврђује се на основу општег акта или уговора о раду, с тим што не може бити нижа од збира трећине плате запосленог за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца.

Супротно жалбеним наводима жалилаца, правилно је првостепени суд обавезао тужиоца-противтуженог да туженом-противтужиоцу на неосновано стечени износ отпремнине плати законску затезну камату почев од 23.7.2019.године, као дана правноснажности пресуде о поништају решења о отакзу уговора о раду, када је отпао основ по којем је тужилац-противтужени стекао отпремнину.

Неоснован је навод жалбе тужиоца-противтуженог да се савесност цени према моменту прелаза имовине са једног лица на друго, али и навод туженог-противтужиоца цени према моменту подношења тужбе за поништај решења о отказу уговора о раду, имајући виду да је тужилац све до момента правноснажности пресуде о поништају решења о отказу уговора о раду био законити држалац примљене отпремнине, правноснажношћу те одлуке, он је постао несавестан јер је тада најраније могао знати да је дужан да врати отпремнину коју од тог тренутка држи по основу који је отпао.

Неосновани су наводи жалбе туженог-противтужиоца о учињеној битној повреди одредба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП јер је изрека првостепене пресуде јасна и разумљива, а образложење садржи потпуне и јасне разлоге о свим битним чињеницама, тако да нема недостатака због којих се не може испитати.

Суд је ценио и остале наводе жалбе, али налази да су исти без утицаја на другачију одлуку суда, те их стога није ни посебно образлагао.

Другостепени суд примећује да је у делу одлуке о уплати доприноса, у ставу трећем изреке-у трећем реду, очигледном омашком унето „на износе из става првог изреке пресуде“, уместо „на износе из става другог изреке пресуде“, као и да је у ставу осмом изреке- у четвртом реду, очигледном омашком унето „из става шестог изреке“, уместо „из става седмог изреке,“ али је нашао да ове омашке нису од утицаја на правилност одлуке. Указује се првостепеном суду, да је потребно да се ове очигледне грешке сагласно одредби чл. 362 ЗПП-а отклоне, посебним решењем, без обзира на рок.

Супротно жалбеним наводима туженог-противтужиоца, потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу деветом изреке, јер је донета правилном применом одредби члана 153 и 154 ЗПП.

Без утицаја је навод жалбе туженог-противтужиоца да суд није правилно одмерио трошкове спора за састав поднесака и приступ на рочишта јер је висина трошкова правилно одмерена у складу са АТ важећом у време пресуђења.

Супротно жалбеним наводима тужиоца-противтуженог, потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу десетом изреке.

Без утицаја је указивање тужиоца-противтуженог да је признао противтужбени захтев у одговору на тужбу и да су трошкови спора на његов терет превисоко одмерени. Тужилац-противтужени је признао тужбени захтев али само делимично, а не у целини, па ова околност није могла бити од утицаја за другачију одлуку о трошковима.

Тужени-противтужилац није успео у поступку по жалби, због чега немају право на накнаду трошкова насталих у поступку поводом тог правног лека за састав жалби и судске таксе.

Тужиоцу-противтуженом нису досуђени трошкови ни за састав одговора на жалбу јер исти нису били нужни у смислу члана 154 ЗПП.

Из изложених разлога, применом одредби члана, 390 и члана 165 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**